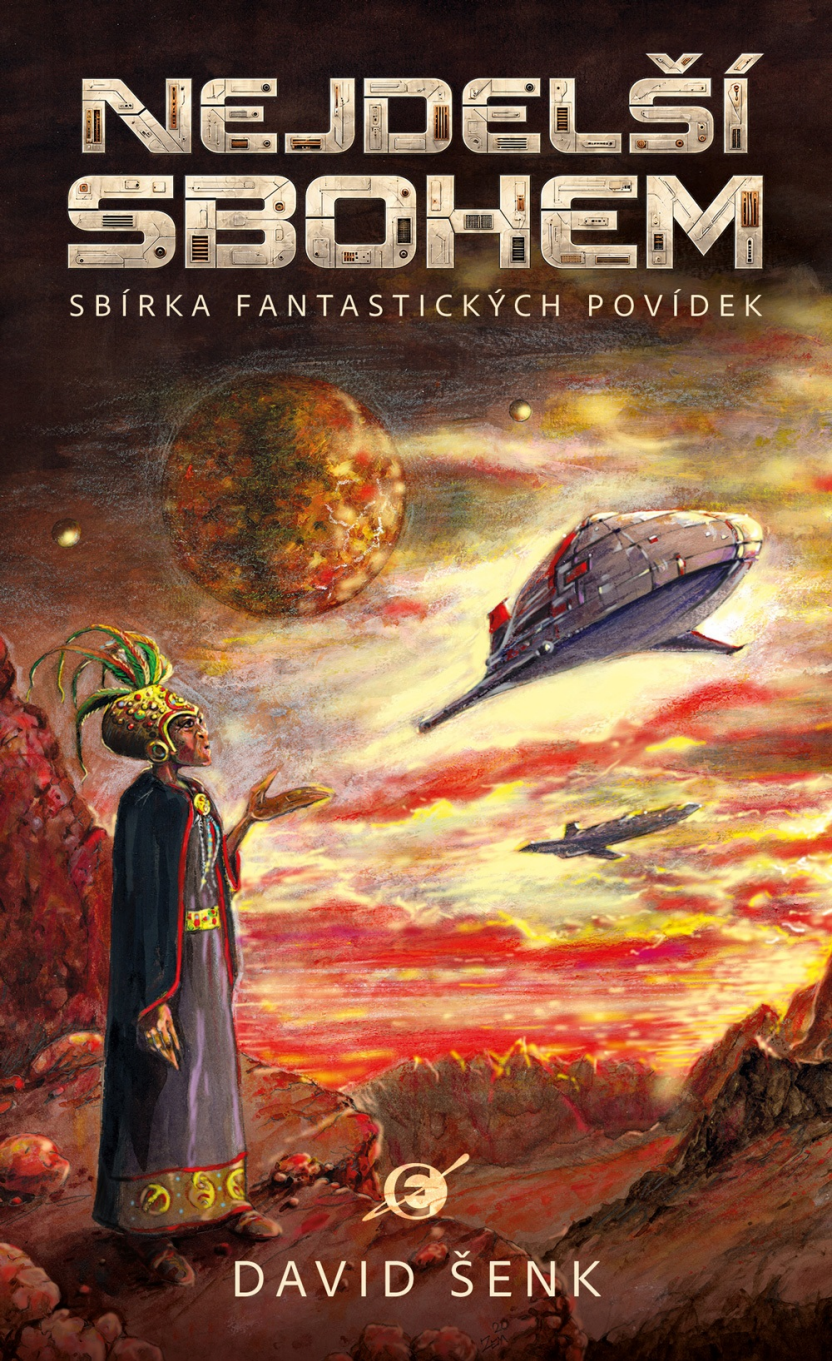
NEJDELŠÍ SBOHEM

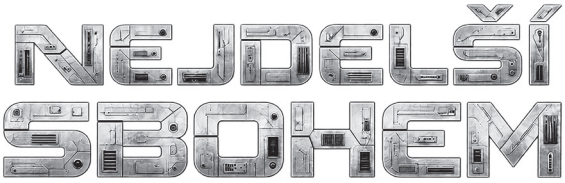
SBÍRKA FANTASTICKÝCH POVÍDEK

DAVID ŠENK

NEJDELŠÍ SBOHEM

SBÍRKA FANTASTICKÝCH POVÍDEK

DAVID ŠENK

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© David Šenk, 2026
Cover Illustration © Karel Zeman, 2020
Cover Art © Lukáš Tuma, 2026
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0316-3 (ePub)
ISBN 978-80-278-0317-0 (mobi)
ISBN 978-80-278-0318-7 (pdf)

A celá budoucnost ti leží pod kloboukem.

John Oldham

Poznámka na úvod

Povídky v této sbírce jsem napsal mezi lety 2015 a 2025. Inspiroval je vždy nějaký spontánní nápad a až na poslední dvě – Pán Severu a Děti Galliena Greise – vznikly zcela nezávisle na sobě. Když jsem je ale během příprav k vydání pročítal, zjistil jsem, že společně vyprávějí jeden velký příběh. Ten příběh začíná na východním pobřeží USA a končí na cizí planetě desítky světelných let daleko. Je to příběh o hledání a volbách na cestě hlubokým lesem, kterému říkáme budoucnost.

Musím vás upozornit, že jednotlivé povídky nemají žádné společné hrdiny a vesmír, ve kterém se odehrávají, je plný nekonzistentností, anachronismů a všelijakých paradoxů. Doufám však, že to laskavému čtenáři nebude na obtíž a že si cestu tím již zmíněným hlubokým lesem spolu se mnou užije.

Zombeatles

Steve Stenton ztěžka dosedl na barovou stoličku a s posledním záchvěvem odhodlání si objednal dvojitý bourbon. Zhluboka si přihnul, lačný po hřejivém objetí alkoholu, a pak zůstal netečně civět do prázdna.

„Den blbec?“ usmál se na něj chápavě barman.

Steve semkl rty a jen odevzdaně zavrtěl hlavou. Pomalu se nadechl, ale nenašel v sobě sílu, aby odpověděl.

Barman chvíli počkal, pak pokrčil rameny a přesunul se na druhou stranu pultu ke dvěma postarším chlápkům, kteří tam pomalu cucali pivo a nenuceně klábosili.

Steve se opřel lokty o bar a sklonil hlavu do dlaní. Poprvé za posledních pět let nevěděl kudy kam. Cesta, po které dosud kráčel, byla přece tak přímá, předvídatelná, ale on se najednou ocitl na křižovatce, která v jeho plánech neexistovala. Steve nebyl naivní a věděl, že bude muset překonávat překážky a improvizovat, že nikdy nic nedostane zadarmo a oběti, které bude muset přinést, budou snad i kruté, ale tenhle zvrat – zrovna *tenhle* zvrat – prostě nečekal. Přišel přesně ve chvíli, kdy si myslel, že má úspěch přímo na dosah ruky.

Cítil se pod psa.

Obrátil do sebe zbytek drinku, zamával na barmana a gestem mu naznačil, že potřebuje repete.

„Znáte P-Town Animals?“ zeptal se barmana se špatně skrývanou nadějí v hlase, když před něj postavil novou sklenku.

Barman zavrtěl hlavou. „Co hrajou?“ zeptal se. „Fotbal?“

Steve zaúpěl. „Shock rock,“ řekl a bylo vidět, že se ve své depresi propadl na ještě hlubší úroveň.

„Jukebox je támhle vzadu,“ ukázal barman do tmavého koutu podniku. Steve se tím směrem bezděčně podíval a svraštil obočí. Pak se prkenně postavil a prošel mezi stoly k obstarožnímu přístroji. Vyzývavě na něj

blikal. Na dotykovém displeji zářilo asi deset jmen známých z předních příček hitparád. Steve menu štítivě zavřel a přepnul do žánrového rozhraní. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce, když stiskl tlačítko ROCK. Třeba tu ještě byla naděje, zadoufal. Těch pět let tvrdé práce muselo přece někde zanechat stopu. Vše nemohlo být úplně k ničemu!

V hlavní nabídce ani v seznamu žhavých novinek P-Town Animals nebyli. Poslední špetku naděje Steve ztratil, když je nenašel ani mezi divokými kartami.

Vyhledat na internetu? nabídl mu jukebox servilně.

Steve impulzivně praštil do obrazovky. Tlumený hovor u okolních stolů utichl a Steve cítil, jak se mu do zad zapíchly nepřátelské pohledy. Chtěl se otočit a vrátit k baru, k whisky, která by ho snad dokázala alespoň trochu utěšit, ale věděl, že šlápl vedle. Jukebox byl svatý. Byl jako žena. Nikdo, absolutně *nikdo*, neměl právo do něj tlouct a pak ho opustit. Pokud chtěl v lokále zůstat a dát si ještě pár dalších panáků, které tak zoufale potřeboval, musel nabídnout vstřícné gesto. Vytáhl z kapsy čtvrťák, vyvolal na obrazovce nabídku naposledy puštěných šlágrů a namátkou vybral jeden z těch úplně nahoře.

„Ó bože," ozval se z reproduktorů hlas Janis Joplin, „koupíš mi Mercedes-Benz?"

Několik lidí souhlasně přikývlo a atmosféra v sále se pročistila. Steve si oddychl a vrátil se k baru. Obrátil do sebe druhého panáka a jako mávnutím kouzelného proutku se před ním objevil další. Trpce se usmál, opřel se o pult a rozhlédl se po podniku.

Bylo v něm asi jen třicet lidí, a přestože se blížila půlnoc, nezdálo se, že by někdo měl překoupeno. Osazenstvo bylo asi tak v jeho věku, všichni působili spíš usedlým dojmem, nikde se nepotáceli opilí mladíci s vytřeštěnými výrazy a černými stíny pod očima, neviděl zmalované dívky ve vyzývavých šatech s lebkami a gilotinami na čelenkách. Byl tu klid. Steve tušil, že už není v North Endu, že se na svém *útěku* ze Šatlavy

dostal do nějaké rezidenční čtvrti, do tuctového lokálu jen pro několik místních.

Ze Šatlavy vypadl uprostřed prvního setu P-Town Animals. Za celých těch pět let, co jim dělal manažera, to bylo poprvé, co nezůstal až do konce. Poprvé. Tak otřesné to bylo. Horší než cokoli z jejich společné barvité minulosti. Opravdu otřesné. Přímo děsivé. Ale ne tím kýženým způsobem. Přestože kluci nebyli opilí jako už tolikrát předtím, nezapomínali akordy a texty a nepletli si aranžmá. Nic z toho v tom nebylo. Hráli skvěle, ale to dnes, právě dnes, snad paradoxně, nestačilo.

Steve do koncertu v Šatlavě vložil všechny svoje naděje. Měl završit úspěšnou šňůru po Mysu Tresky, měl P-Town Animals otevřít brány dalších prominentních klubů v Nové Anglii, po celém východním pobřeží, katapultovat je do vyšší ligy na vlně zájmu, který následoval po vydání jejich debutového alba *Dildo Head*. Jenže když stál v nevelkém kotli pod pódiem a viděl, jak se jeho chlapci trápí a jak z nich song za songem vyprchává všechna energie, věděl, že prohrál. Bez Dannyho *Zvířete,* frontmana kapely, byli jen loutkami, a i když se snažili, co to dalo, bylo to do očí bijící, nepopiratelné.

Neměli na to.

Steve nechápal, že si toho nikdy předtím nevšiml. Vždycky si myslel, že každý jeden z nich má v sobě jiskru superstar. Z Peta za bubny vždy přímo tryskala živočišná zběsilost, Mike na kytaru řádil jako převtělený Lucifer, Jim tvrdil muziku svou pětistrunnou basou, rozkročený, s přezíravým úsměvem giganta shlížejícího na cvrkot smrtelníků kolem. Jenže Danny se dva dny před koncertem roztřískal na motorce v té blbé zatáčce u benzínky Cumberland Farms v Plymouthu. Byl pod parou, jako vždycky. Zlomil si páteř a doktoři Stevovi řekli, že už nikdy nebude chodit. Steve myslel, že se zblázní. Cítil, že ho Danny zradil, zuřil a řval. Nadával každému, kdo se na něj jen podíval. A pak se zatvrdil a tupě odmítl koncert v Šatlavě zrušit.

Kluci byli v šoku. Steve věděl, že za tvrďáckou fasádou jsou vyděšení, ale myslel si, že to zvládnou. Že všechno to chlapáctví maníků, kteří si na pódiu stínali hlavy a oháněli se motorovou pilou, jim pomůže. Nechápal, že byli jen zrcadly, která odrážejí Dannyho kolosální auru. Když v jejich ohnisku Danny nebyl, pohasli, zhroutili se do sebe, a místo aby zářili, staly se z nich černé díry. Steve to pochopil až nyní, tak zatraceně pozdě.

Na prvních pár fláků publikum v klubu reagovalo docela vstřícně, ale Steve věděl, že to nevydrží. Kotel se pomalu vyprazdňoval, lidé se shlukovali u baru v zadní části sálu, a místo aby se svíjeli v rytmu Petovy palby, rozjížděli rundy panáků. Steve zvedl ruce nad hlavu, nahrbil se a klátivě se rozhoupal, tak jak to dělával před lety, když bylo třeba dostat lidi z boxů na parket. Po chvíli se rozhlédl a viděl, že to nezabralo. Vedle něj dokonce stály dvě holky a prohlížely si něco na telefonu, i když si Jim zrovna na pódiu probodl srdce dlouhou kudlou a z krku mu vystříkl proud karmínové krve.

Tohle byla přece vždy jistota, jiskra, která zažehla nespoutanou zábavu.

Dnes to nefungovalo. *Nuda*, blesklo Stevovi hlavou. Pro shockrockovou kapelu, která se živila syrovými emocemi absurdní pódiové show plné krve, falešného spermatu a sekáčků na maso vklíněných do zad, to bylo to nejpotupnější možné hodnocení.

Nuda.

A pak si Mike nasadil na hlavu korunu z vibrátorů a P-Town Animals spustili *Dildo Head*, svůj největší hit, který měl na profilu kapely skoro milion lajků. Steve věděl, že stojí na ostří nože. Teď, nebo nikdy! Rozhlédl se a viděl, že lidé v sále zpozorněli a pár se jich vrátilo hrozit do kotle. Když Pete s Jimem rozjeli dunivý refrén a Mike drtil ten chytlavý, čarokrásný kytarový riff s přesností nekompromisního popravčího, Steve zavřel oči a přistihl se, že se modlí. Mike měl

jasný hlas a snažil se napodobit všechny Dannyho vokální výstřelky a v tom si Steve s hrůzou uvědomil, že to byl celý ten problém. Ano. Mike nezpíval o nic hůř než Danny, ale jen se snažil napodobit jeho projev. Nebylo v tom nic originálního. Nic než lopotná snaha.

Steve otevřel oči a rozhlédl se znovu kolem sebe. Byl v kotli sám, jen s několika opilými troskami, které se bezcílně motaly po parketu. Spousta lidí v boxech i vzadu u baru si podupávala do rytmu, ale nebyl v tom žádný prožitek. Vypadalo to, jako by jen někdo v rohu pustil nahlas rádio, kterému nikdo nevěnoval valnou pozornost, i když hrálo docela slušný hit.

Když P-Town Animals nikdo neznal, když objížděli zapadlé hospody na Mysu Tresky, hráli třeba i jen pro pět lidí a za celý koncert se kolikrát nikdo ani nepodíval jejich směrem, nikdo nezatleskal. Bylo to v pořádku, patřilo to k cestě, po které se vydali. Jenže dnes to mělo být jiné. Šatlava nebyla hospoda v Orleans, zaplivaný pajzl někde u pláže ve Wellfleetu. Tady hráli Pearl Jam, Gorillaz, legendární Sublime. Steve rozhodil ruce, odstrčil jednoho mladíka, který se po něm sápal, a rozběhl se k východu z podniku. Běžel naslepo ulicemi, zahýbal nazdařbůh hned doleva, hned doprava, v uších mu hučelo, srdce zběsile tlouklo.

Kdyby v Šatlavě zůstal, sesypal by se.

A tak se ocitl tady, ať už to bylo kdekoli.

Janis Joplin dozpívala, kdosi se zvedl a hodil do jukeboxu další čtvrťák. Na řadě byl Bob Seger, pak Bob Dylan a Steve si s překvapením uvědomil, že ho ty staré písničky uklidňují. Nezbavily ho pocitu prohraného zápasu, potupného fiaska, ale daly mu jakousi perspektivu. Podvědomě se narovnal a na tváři se mu objevil přemýšlivý výraz. Možná prohrál bitvu, řekl si, ale válka teprve začínala.

Steve léta pracoval jako účetní v jednom maloobchodním řetězci s pobočkami po celé Nové Anglii a hudba, která byla vždy jeho vášní, se stala jakýmsi protipólem toho nudného zaměstnání. Kupoval si elpíčka,

jezdil na koncerty a marně se pokoušel hrát nejprve na kytaru, pak na foukací harmoniku. Nešlo mu to, neměl talent. Pak ale jednou viděl dokument o stárnoucím populárním herci. S jiskrou v oku vyprávěl o tom, jak je důležité jít za svým snem a nepolevit, i kdyby se vám do cesty stavěla všechna protivenství světa. „Cíl," říkal ten prošedivělý moudrý muž, „má tu zázračnou moc, že vám ukáže cestu. Pokud znáte svůj cíl, budete naprosto přesně – *naprosto* přesně – vědět, co dělat, kudy se dát." Steve v tu chvíli pochopil a o víkendu si z Hyannis vyjel do Provincetownu. Toulal se po plážích a všechno si srovnával v hlavě a večer zašel ke Guvernéru Bradfordovi, kde P-Town Animals viděl hrát už několikrát předtím. Byli to cucáci o deset let mladší než on, ale měli jiskru, která ho volala. Po jejich vystoupení se vecpal do zákulisí a Dannymu Benderovi, rozvalenému na vypelichaném gauči s vajglem v puse a lahví piva v ruce, řekl, že od této chvíle bude jejich manažerem.

Danny si nejdříve ani nevšiml, že na něj Steve mluví. Nevypadal jako fanoušek, ani jako někdo z personálu podniku.

„Vodpal, dědo," řekl mu dokonce, když ho po chvíli zaregistroval.

Steve se usmál, stoupl si ke stolu uprostřed místnosti, kde seděl Pete s Jimem, a vysázel na něj dlouhou lajnu stodolarovek.

„Budete dělat," prohlásil pak suše, „co vám řeknu. Zapomeňte na nějakou posranou demokracii a žvásty okolo. Bude to dřina a budete mě nenávidět, ale slibuju vám – *slibuju* – že za pět let budete tam, kam byste se sami nikdy nedostali."

A stalo se, jak slíbil. Platil jim základní měsíční plat, i když nikde nehráli. Dával jim procenta z honoráře, pokud nějaký byl, a oni postupně přestávali pracovat a věnovali se jen hudbě. Steve koupil dodávku a Petovi nové bicí a sháněl kšefty po celém Mysu. Obráželi malé kluby a hospody. Mimo domovský Provincetown, dovolenkovou destinaci pro ty, kteří se chtěli

bavit, na ně chodilo jen málo lidí, ale jak šel čas, vklouzávali všichni do svých rolí lépe a lépe a odráželo se to i na návštěvnosti koncertů. Steve získával kontakty, tu a tam se spojili s nějakou místní kapelou, oplatili pozvání a najednou zjistili, že mají *fanoušky*. Někteří za nimi dokonce jezdili na koncerty do jiných měst. Jejich profil na internetu začal přitahovat lidi i mimo Mys Tresky, mimo Massachusetts.

Všechno šlo jako na drátkách a po třech letech spolupráce se Stevovi podařil majstrštyk. Dostal P-Town Animals na plakáty v roli předkapely Alice Coopera při jeho koncertu v Hyannis. Kluci ho tenkrát objímali snad půl hodiny, když jim to ve zkušebně jen tak mimochodem uprostřed řeči oznámil. Pak si před ním klekli a sklonili hlavy. Vehnalo mu to tenkrát slzy do očí. Prohnali se pak všemi bary v P-townu a bylo to, jako by město zasáhlo tornádo.

Všichni si mysleli, že to je ten okamžik, ta chvíle, od které vše půjde samo od sebe. Ale nestalo se tak. Koncert sám byl skvělý a publikum je donutilo dokonce dvakrát přidat, ale neměli tenkrát vlastně ještě žádný pořádný hit, nic, co byste si zpívali cestou autem do práce, nic, co byste potřebovali, opravdu potřebovali slyšet dvakrát, třikrát za sebou. Nebylo se tedy vlastně čemu divit, že na ně publikum snadno zapomnělo pod dvouhodinovou palbou nesmrtelného Alice Coopera, který mohl tahat esa z rukávu klidně dvakrát tak dlouho a ani by se u toho nezapotil. Jak mohli s *Dismember December* konkurovat *School's out* nebo *No More Mr. Nice Guy*?

V kulturní rubrice *Boston Globe* je tenkrát v článku o koncertu odbyli jednou větou: „P-Town Animals jsou perfektní, ale lehce zapomenutelná parta, kterou si pozvete na halloweenský večírek jen jednou."

Záplava nabídek koncertů a pozvání do Rakety, nejposlouchanějšího rockového rádia na Mysu, nenásledovaly. Z kluků tenkrát jako by vyprchal život. Ale Steve si s tím nelámal hlavu. Zklamalo ho to, jistě, to

ano, ale on přece znal svůj cíl. Věděl, kudy dál. Nechal kapelu dohrát naplánované koncerty, ale nové již nesháněl a po pár měsících klukům ohlásil, že objednal nahrávací studio.

Sedřel je v něm z kůže. Nahrávali naživo, všichni dohromady. Když něco zkazili, museli začít od začátku. Steve chtěl zachytit na nahrávce atmosféru živého koncertu, nechtěl vyprodukovat umělý, digitálně vyleštěný obrázek, který by se tomu, co na pódiu předváděli, vůbec nepodobal. Když se někdo jen mírně přehmátl, když rytmus mírně zakolísal, nechal to být. I to k tomu patřilo.

Steve se celou dobu ve studiu bál, že podlehne syndromu rodiče, který všechny výtvory svého dítěte považuje za geniální. Pozoroval proto techniky ve studiu. Prošla jim rukama pěkná řádka kapel, byli nezaujatí, byla to pro ně přece jen práce, kterou si vydělávali na živobytí. Museli vědět, co je dobré a co stojí za starou bačkoru. Viděl, jak se tu a tam mračí a drbou se na bradách, ale nic neříkali. Znervózňovalo ho to, pak ale pochopil, že se bojí cokoli říct, cokoli udělat, aby nenarušili to ekvilibrium, ve kterém se kapela ocitla. Byli svědky zázraku.

Jak skladby na playlistu přibývaly, bylo Stevovi čím dál jasnější, že se blíží vyvrcholení. Když kluci nahráli *Dildo Head,* už to nikdo ve studiu nevydržel. Všichni vtrhli do nahrávací místnosti, plácali kluky po ramenou, křenili se od ucha k uchu a jeden z techniků dokonce zavolal majiteli studia, aby si ten *špek* přišel poslechnout.

„Mám známé u Atlantiku," řekl majitel studia tenkrát nadšeně Stevovi, ale ten jen zavrtěl hlavou.

„Vydáme to na vlastní triko," řekl odhodlaně. Cítil, jak mu po zádech přejel mráz. Majitel studia se usmál a jen prostě přikývl.

První týden po vydání se alba prodalo sedm tisíc kusů, další týden dvanáct tisíc. Nebyla to kdovíjaká čísla, ale koncerty na naplánovaném turné byly

najednou vyprodané a lístky se na černém trhu prodávaly za trojnásobek ceny. Videoklip, který k *Dildo Head* natočili, začal trhat rekordy. Pak je konečně pozvali do Rakety… Koncert v Šatlavě se ale nakonec ze vstupenky do ráje proměnil v peklo.

Steve si objednal dalšího panáka a zeptal se barmana, jestli nemá něco k jídlu. Dostal toust zabalený v celofánu a odnesl si vše ke stolu stranou od jukeboxu, ke kterému zrovna někdo přišel a pustil *Help!*

Steve si nevšiml chlápka, který se v tu chvíli zvedl od stolu na opačné straně sálu a namířil si to přímo k hrací skříňce. Když Steve začal žvýkat svůj toust, z hudby se najednou vytratil hlas Johna Lennona. Automaticky zvedl hlavu a spolu s ostatními návštěvníky se překvapeně podíval na viníka té svatokrádeže. O jukebox se opíral nějaký muž ve vytahaném svetru a sepraných džínech. Steve se zamračil a pak mu to docvaklo. Chlápek jukebox přepnul do karaoke módu. Vytáhl z držáku na straně přístroje mikrofon a začal zpívat.

Internet byl plný imitátorů skvělých hudebníků. Na světě jste mohli najít stovky lidí, kteří dokázali zazpívat *Bohemian Rhapsody* jako Freddie Mercury, zahrát kytarové sólo do *Stairway to Heaven* jako Jimmy Page, ale ani jeden z nich opravdu nebyl jako Mercury a Page a nedokázal by nic z toho, co oni v reálném světě. Tenhle maník v obnošených hadrech byl ale něco jiného. Nebyl pouhým imitátorem. S každým přibývajícím okamžikem to bylo nad slunce jasnější.

Do kouta s jukeboxem se obracelo čím dál tím víc pohledů. Výkon toho chlápka se tím úměrně zlepšoval. Steve odložil toust a se zájmem se naklonil dopředu. A pak přišel refrén a celý podnik málem explodoval.

„*Help!*“ ozvalo se sborově, několik lidí se zvedlo od stolů a začalo tancovat, další povzbudivě hvízdali a tleskali do rytmu. Steve se přistihl, že muže pozoruje s otevřenou pusou. Nechápal, co se děje. Nebyl přece ještě tak nalitý, ale cítil, jak ho hudba do sebe vtahuje,

uzavírá do hřejivého objetí. Muž zpíval jako bůh a Steve měl dojem, že slyší nejen hlas toho neznámého mistra karaoke, ale i vokály George Harrisona a Paula McCartneyho. Naklonil se ještě víc, podjela pod ním židle a on se rozplácl, jak dlouhý, tak široký, na podlaze.

„Jste v pořádku?“ přiskočila k němu nějaká žena od vedlejšího stolu, povzbudivě se na něj usmála a podala mu ruku. Steve se s jistou námahou postavil a žena ho zatáhla na parket před jukeboxem, který se rychle plnil. Lidé skákali, hvízdali a závěrečnou část *Help!* vyřvávali už všichni unisono.

Ze Steva se řinul pot a točila se mu hlava. Nevěděl, kolik panáků už vypil a jestli za jeho stav mohl alkohol, nebo hudba, ale cítil se skvěle. Na potupu v Šatlavě najednou úplně zapomněl. Když Beatles dohráli, muž se uklonil a za bouřlivého potlesku se pokusil vrátit na své místo. Zadržely ho ale lačné ruce a brzy se sálem rozlehly tóny *Highway to Hell*. A muž zpíval. Následovaly *Sweet Home Alabama*, *Born to Be Wild, Roxanne* a další a další nesmrtelné hity.

Muž s mikrofonem se svíjel, divoce gestikuloval, měnil hlas, střídal rejstříky. Steve nechápal, kde se v něm ta energie bere. Nikdy by ho nenapadlo, že něčeho takového bude ten chlápek schopný, když ho prve zahlédl stát u jukeboxu.

„Je to bomba, co?“ křičela mu do ucha ta žena, co mu pomohla vstát.

Steve vehementně přikyvoval a cítil, že se v něm pomalu formuje jakási myšlenka. Než ale mohla vyplavat na povrch, kdosi vybral další píseň. Byl to ploužák, *Still Loving You*. Ta žena chytla Steva za ruce a přivinula se k němu.

„Jsem Ela,“ zašeptala mu do ucha. Cítil na hrudi její buclatá ňadra, zabořil tvář do jejích vlasů. Voněla broskvemi. Lidé kolem se smáli, tváře jim zářily a v jejich hlasech byla slyšet opravdová radost. Následoval ploužák za ploužákem a Steve měl dojem, jako by

odplouval kamsi za obzor. Pokud by se ho někdo zeptal, řekl by, že nalezl nirvánu.

„Poslední objednávky!“ vykřikl ale najednou barman. Steve sebou prudce trhl a šlápl Ele na nohu. Omlouval se jí a díval se při tom na hodinky. Byla jedna po půlnoci. Hudba utichla a Ela ho odtáhla k baru. Dala si gin s tonikem, on další bourbon.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho, ale on se otočil a pátral očima po tom zázračném zpěvákovi. Chtěl ho pozvat na panáka, ale nikde ho nebylo vidět. Steve se začal zmateně rozhlížet, ale po muži jako by se slehla zem. Setřásl z ramene Elinu ruku a mátožně vpadl mezi stoly. Kde mohl být? Steve ještě jednou přejel sál pohledem, pak zamířil k toaletám. Ale ani tam muž nebyl. Odešel snad? Steve vyběhl na ulici před podnik. Nikdo tam ale nebyl, jen kousek dál se potácel nějaký vagus.

„Ksakru,“ zaklel Steve a doběhl ke křižovatce s hlavní ulicí, doufaje, že toho muže snad dohoní na cestě k metru. Jak si jen mohl nechat tu šanci takhle protéct mezi prsty? Tohle byl prvotřídní materiál. Přesně to, co P-Town Animals potřebovali! Náhrada za Dannyho. Ale vlastně ne, žádná náhrada, usmál se Steve. Spíš *upgrade*.

Vrátil se do baru shrbený jako zmoklá slepice. Sál se mezitím vyprázdnil a Steva zamrzelo, že zmizela i Ela. Ale nebylo se čemu divit, z jejího pohledu to muselo vypadat, že jí dal košem.

„Kdo byl ten chlápek?“ zeptal se Steve barmana. Muž zrovna utíral ulepený pult a jen po Stevovi loupnul okem.

„No,“ pobízel ho Steve netrpělivě, „ten od toho karaoke.“

„Proč?“ zeptal se podezřívavě barman.

Steve se zasmál. „Jsem hudební producent. Ten člověk má talent, no ne?“

Barman jen potřásl unaveně hlavou. „Stu? Jo, občas sem zajde.“

„Stu?“

„Jako Stewart,“ přikývl barman.

„Kde bydlí?“ naléhal dál Steve. „Žije někde poblíž? Potřeboval bych…“

Barman zavrtěl hlavou. „Měl byste jít, pane,“ řekl rozmrzele. „Už je po zavírací době.“

***

Steve se vrátil do hotelu a den co den chodil do toho baru ve Východní Cambridgi a trpělivě čekal, až se Stewart znovu objeví. Vrátil se mu jeho klid a rozvaha. Cesta se před ním znovu objevila v celé své jednoduchosti a kráse. To, co se stalo v Šatlavě, se dalo lehce odestát, věděl už. Stačilo, aby se z P-Town Animals opět stal kvartet, stačilo, aby Stewart – ten dar z nebes – zaujal místo frontmana kapely.

Kluci se mu snažili dovolat a posílali mu vyděšené zprávy, ale on je prozatím ignoroval. Chtěl je trochu potrestat, i když věděl, že to nesmí přehnat, aby se nedostali za hranu, za bod bez návratu.

Třetí den v baru narazil na Elu. Naštěstí si na něj nepamatovala, nebo v něm nepoznala toho hulváta, který ji tak nepokrytě odmítl. Vlastnila malý butik v North Endu, bavily ji komedie z osmdesátých let minulého století, a když se jí zeptal, jestli zná P-Town Animals, ukázalo se, že na nich několikrát byla v P-townu, kam pravidelně jezdila na jaře a na podzim. Vyptával se jí na Stewarta a ona mu řekla, že právě kvůli němu do baru pravidelně chodí. Rozesmál se.

„Co je na tom tak směšného?“ mračila se na něj.

„Omlouvám se,“ mávl rukou. „Musím se přiznat, že jsem sem přišel právě proto, že jsem doufal, že ho tu potkám… A pak jsem taky tak trochu doufal, že tu narazím na tebe.“ Zatvářila se překvapeně a pomalu se od něho odtáhla, a tak jí všechno pověděl. Všechno. O Dannym a jeho bouračce, o Šatlavě a o naději, kterou vkládal do Stewarta.

Ela se usmála a uvolnila. Skvěle se pak bavili a Steve úplně zapomněl na všechny ty trable s P-Town Animals. Ela mu seděla. Ještě nikdy si s žádnou ženou tak nerozuměl. Vyprávěla mu, jak se minulý rok potápěla u Gravesova ostrova kousek na sever od Bostonu u Manchesteru a hledala ve vraku *USS New Hampshire* mosazné a měděné hřeby. Vyráběla z nich přívěsky a prodávala je ve svém obchůdku. Jeden měla s sebou a ukázala mu ho. Obdivně si ho prohlížel a přejížděl zkoumavě prstem po jeho vyleštěném povrchu. Nikdy se o historii nezajímal, ale najednou mu přišlo fascinující držet v ruce skoro dvě stě let starý předmět. Ze zamyšlení ho vytrhl barman, který před něj položil skleničku s novým drinkem a významně trhl hlavou. Steve se tím směrem podíval. Do opuštěného boxu v rohu lokálu se právě sunul nějaký muž. Muselo mu táhnout na šedesát. Působil unaveným dojmem. Měl na sobě starou kostkovanou košili, na hlavě měl vyšisovanou kšiltovku Red Sox, zpod které mu vyčuhovaly dlouhé mastné vlasy.

Steve rozpačitě otočil dlaně a zamračil se nechápavě na barmana.

„Stu," řekl lakonicky barman. „Sháněl jste ho přece, ne?"

„No ovšem," usmál se Steve a znovu se otočil k boxu. Ale nemohl v tom muži poznat onoho zázračného šoumena. Projela jím vlna zklamání, cítil, jak mu na čele vyrazil pot. Šlápl snad vedle? Hnal se za přeludem? Užil si ten večer jen díky bourbonu? Díky Ele? Litoval, že si Stewartovo karaoke nenahrál na mobil. Měl by důkaz.

„Super," řekla ale Ela nadšeně, odběhla k jukeboxu a hodila do něj čtvrťák.

Jukebox schramstnul dva dolary, než se Stu chytil. Zvedl se od svého stolu, teprve když Beatles začali hrát *Revolution*. Stevovi se rozbušilo srdce. Ten týpek strčil Johna Lennona do kapsy. Věděl, že se nezmýlil. Chvíli odolával Ele, která ho tahala za rukáv a chtěla ho

dostat na parket. Byl u vytržení. Pak se uvolnil, zvedl ruce nad hlavu a roztančil se spolu s valnou většinou návštěvníků baru. Atmosféra byla snad ještě jiskrnější než posledně. Steve se blaženě usmíval, skákal do vzduchu během vypalovaček, tiskl se k Ele při ploužácích. A pak barman opět oznámil, že je čas posledních objednávek. Steve se vymrštil jako pružina a bez zaváhání vyrazil k muži, který opatrně vrátil mikrofon do držáku na straně jukeboxu a šoural se k východu z podniku. *Tentokrát mi neunikneš,* běželo Stevovi hlavou.

„Stu," oslovil ho chraplavě. „Jmenuju se Steve Stenton. Jsem manažer jedné rockové skupiny a hledám pro ni zpěváka." Šel rovnou k věci a řekl mu, jaký základní plat by dostával a jak by vypadal jeho podíl na honorářích za jednotlivé koncerty. Když viděl, že muž váhá, přihodil ještě pár procent navíc. Stálo to za to.

„Kolik na tu vaši kapelu chodí lidí?" zajímal se Stu.

„Běžně dvě stě, tři sta," řekl Steve, trochu překvapený tou otázkou. „Záleží na místě. Hráli jsme na festivalech pro asi tisíc lidí a v Hyannis pro pět tisíc jako předkapela Alice Coopera." Chtěl mu říct, že díky němu budou brzy hrát pro desítky tisíc fanoušků, ale bál se, aby ho nevyděsil.

Stu se plaše usmál. „Ok," řekl prostě.

„Ok?" usmál se Steve a cítil, jak mu rudnou tváře. Takhle jednoduché to bylo?

Stu si vzal ze stolu, u kterého původně seděl, svou kšiltovku a žmoulal ji v ruce.

„Ok," zopakoval Steve a zasmál se. „Kdy se do toho pustíme?"

Stu pokrčil rameny.

„Zítra. Hned zítra!" zahlaholil Steve a chytil Stewarta za ruce.

Dohodli se, že se sejdou ráno v přístavu a hned prvním trajektem vyrazí do P-townu. Vyměnili si telefonní čísla, Steve zpěváka poplácal po rameni a doprovodil ho ke dveřím podniku. Tam si potřásli rukou a Stu se pomalu vydal ulicí k zastávce metra. Steve ho chvilku

pozoroval. Muž procházel ostrůvky světla pod pouličními lampami a Steve měl neodbytný pocit, že s každým krokem bledne. Protřel si oči a zatřásl hlavou.

„Zítra v poledne se sejdeme ve zkušebně," poslal zprávu svým chlapcům. Pak se vrátil do baru.

„Zajdeme ke mně?" nabídla mu Ela.

Samozřejmě souhlasil.

***

Ráno se Steve cítil příjemně použitý. Vstal brzy, připravil vajíčka a slaninu a probudil Elu. Snídali na balkoně a líně sledovali lidi, kteří se trousili ulicí pod nimi. Pak se Steve podíval na hodinky a řekl, že už musí jít.

„Cinkneš?" zeptala se ho Ela. Zadíval se na ni. Na koncertech P-Town Animals se často seznámil s nějakou dívkou a vyspal se s ní. Nikdy v tom ale nebylo nic hlubšího. Vždy se usmál, dal té či oné dívce pusu na rozloučenou a pak už se s ní nikdy neviděl.

Dnes to bylo jiné. Ela se stala součástí té magické chvíle, která měla proměnit jeho život.

„Ano," řekl pomalu a věděl, že to myslí vážně. „Zavolám. Ale nevím kdy," dodal upřímně. „Záleží na tom, jak to se Stewartem půjde."

„Hodně štěstí!" popřála mu Ela, dala mu pusu na tvář a vtiskla mu cosi do dlaně. Byl to jeden z těch přívěsků, které vyráběla.

Steve se usmál, seběhl dolů po schodech a na ulici si stopnul taxi do přístavu. Cestou si prohlížel Elin dárek. Přívěsek na kožené šňůrce byl rozklepaný mosazný hřeb, zabroušený do tvaru půlměsíce. Na jedné straně byla dobře patrná značka US, vyražená do hřebu před dvěma sty lety v továrně, kterou vlastnil legendární Paul Revere, na druhé straně do něj Ela vyryla nějaké zvláštní znamení. Připomínalo oko. Steve po něm přejel prstem a pak si přívěsek pověsil na krk a zastrčil pod košili. Chvilku ho studil na hrudi, než se o něj ohřál. Měl najednou pocit, že ho ta maličkost s Elou nějak spojuje.

V přístavu koupil lístky na trajekt a pak se na nábřeží opřel o zábradlí, nervózně sledoval hodiny a netrpělivě čekal na Stua.

Ten dorazil na poslední chvíli, když už Steve vytahoval telefon a chystal se mu volat.

Rychle proběhli terminálem a nalodili se. Steve si Stewarta kriticky prohlížel. Byl navlečený v obnošených hadrech a více než rockovou hvězdu připomínal nějakou trosku z předměstí Detroitu. Díval se do země a pokorně uhýbal lidem z cesty. Steva se opět zmocnily pochyby, ale zaplašil je mávnutím ruky. Znal spoustu hvězd první velikosti, které byly v soukromí úplně jiné než na pódiu. Steve si vzpomněl na Alice Coopera, se kterým si skvěle popovídal při tom téměř klíčovém koncertu v Hyannis. V zákulisí se zpěvák choval naprosto civilně, vyprávěl Stevovi, jak překonal svoji závislost na alkoholu, a radil mu, ať se P-Town Animals drží daleko od politiky.

Usadili se spolu v palubní restauraci nedaleko baru a Stu se Steva zeptal, jestli by si mohl poslechnout nahrávky P-Town Animals, aby se mohl připravit. Steve mu na telefonu nastavil VIP účet ve fanzóně na webu kapely a dal mu svoje sluchátka. Stu se uvelebil na židli, zavřel oči a zdálo se, že usnul. Steve se zvedl a v kiosku na horní palubě koupil Stuovi černou mikinu s nápisem *Mys Tresky* na zádech a tmavé sluneční brýle. Doufal, že tím alespoň trochu vylepší zpěvákovu *image*.

Pak si sedl na bar, objednal si bourbon a zavolal Mikovi.

„Co se sakra stalo, Steve?“

„Taky tě rád slyšim.“

„Vypadnul jsi ze Šatlavy, jako by ti hořelo u zadku.“

„A jak se tam líbilo vám?“

Mike si nervózně odkašlal. „Nó,“ protáhl. „Nebylo to tak špatný.“

„Hovno,“ vybafl na něj Steve ostře. Několik lidí na baru si ho změřilo odměřeným pohledem. Omluvně se

usmál a ztišil hlas. „Bylo to tam jak na pohřbu. Měl jsem dojem, že se pobliju.“ Mike mlčel, ale Steve ho nechtěl mučit. Díval se dopředu, do zářivé budoucnosti, a tak rychle pokračoval: „Ale už je to za náma. Nebudem se o tom dál bavit. Každopádně jsem se postaral, aby se to už příště neopakovalo.“

Mike si v duchu oddechl. Když se po koncertu zavřeli v šatně, Pete vyslovil to, na co všichni mysleli: „Co když to Steva přestalo bavit? Co když chce jít od válu?“ Pokračovat bez Dannyho dalo fušku, ale jít dál bez Steva bylo pro všechny nepředstavitelné.

„Narazil jsem v Bostonu na zpěváka,“ řekl pomalu Steve. „Je to eso. Budete čumět.“

„To je paráda,“ řekl nadšeně Mike. „Bez Dannyho…“

„Přesně tak,“ uzavřel rozhovor Steve a zavěsil.

Vrátil se za Stewartem, ale ten stále seděl ve stejné pozici se zavřenýma očima a poslouchal P-Town Animals. Steve na něj chvilku civěl, pak pokrčil rameny a odešel zpět k baru. Byl rád, že Mike reagoval na zprávu o novém zpěvákovi tak pozitivně. Trochu se ale obával toho, jak novinku přijmou Pete s Jimem. Znali se s Dannym Benderem už ze školy, byli jako bratři. Stu jim všem mohl hrát tátu, uvědomil si trochu rozmrzele Steve, ale pak se tomu sám zasmál. Nikdo nepotřeboval, aby byli hudebníci v kapele z jednoho těsta. Rozmanitost přidávala body. Věřil, že až to před kluky Stu rozbalí, půjdou do kolen.

P-Town Animals měli zkušebnu ve starém skladišti za supermarketem Grand Union. Kluci už tam na Steva se Stewartem netrpělivě čekali. Když Steve otevřel plechové dveře, Mike vyskočil z gauče v rohu a hrnul se k nim.

„Čao, Stu,“ usmál se na zpěváka a potřásl mu rukou. „Já jsem Mike.“

„To sólo v *Dismember December* je absolutně geniální,“ řekl Stu plaše a Mike ho přátelsky poplácal po zádech.